

赤い指 นิ้วสีแดง

ทางแยกระหว่าง
“ลูกในไส้” กับ “แม่ผู้ให้กำเนิด”

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
วงศ์สิริ สังวาศี มียาจิ แปล

นิ้วสีแดง 赤い指

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
วงศ์สิริ สังขวาสี มียาจิ แปล

นิ้วสีแดง

1

ใกล้จะถึงเวลาอาหารเย็นแล้ว แต่ทาคามาสะเปรยว่าอยากจะกิน
เค้กคัสเทลลาที่มัดสึมิยะซื้อมาฝาก

“กินตอนนี้จะดีหรือครับ” มัดสึมิยะถามพร้อมกับยกถุงขนมขึ้นมา

“ไม่เห็นเป็นไรเลย หิวก็กิน นี่แหละ ดีต่อร่างกายที่สุดแล้ว”

“เดี๋ยวพบบาลดูเอา ผมไม่รู้ด้วยนะ” ถึงจะพูดแกล้งบ่น แต่มัดสึมิยะ
ก็ดีใจ เพราะลุงของเขาแม้จะป่วยและอายุมากแล้ว แต่ก็ยังกินข้าวได้

มัดสึมิยะดึงกล่องขนมออกจากถุงกระดาษ หยิบคัสเทลลาขนาด
พอดีคำที่อยู่ในห่อพลาสติกอีกชั้นหนึ่งออกมา จิกห่อยื่นให้กับมือผอมแห้ง
ของทาคามาสะ

ทาคามาสะใช้มืออีกข้างขยับหมอนมารองคอ มัดสึมิยะเดินเข้าไป
ไปช่วย

หากเป็นคนทั่วไปก็คัสเทลลาสองคำคงหมดชิ้น ทว่าทาคามาสะ
ค่อยๆ ละเลียด แม้จะกลืนค่อนข้างลำบาก แต่ก็เห็นได้ว่าเจ้าตัวรึ้น نرمย์
กับรสหวานของขนมเป็นอย่างดี

“รับชาด้วยไหมครับ”

“อืม ก็ดีนะ”

มัดสึมิยะยื่นขวดพลาสติกใสยิบหลอดที่อยู่มานั่งรถเข็นข้างเตียงให้

ทาคามาสะนอนดึ้อย่างระมัดระวัง

“ใช้ลดหรือยังครับ” มัตสึมิยะถาม

“เหมือนเดิมแหละ ไม่สามสิบเจ็ดก็สามสิบแปด ชินแล้ว คิดซะว่า
นี่เป็นอุณหภูมิกปกติของฉัน”

“ถ้าสูงไม่เป็นไรก็แล้วไป”

“แล้วแกล่ะซูเฮ มาอยู่เสียที่นี่ ไม่ต้องทำงานทำการรีไร”

“คดีที่เซตางายะปิดไปแล้วครับ ช่วงนี้ก็เลยว่าง”

“ถ้าฉันแกน่าจะเอาเวลาไปอ่านหนังสือสอบเลื่อนขั้นนะ”

“พูดอย่างนี้อีกแล้ว” มัตสึมิยะนิ้วหน้า พลังเกาหัว

“หรือไม่ก็เอาเวลาไปเดทกับผู้หญิงเสียบ้าง แกไม่ต้องเป็นห่วง
มาเยี่ยมฉันบ่อยๆ หรือก คัทซึโกะก็มาแล้วทั้งคน”

“ผมไม่รู้จะไปเดทกับใครครับ ลุงเองก็ไม่มีอะไรทำไม่ใช่หรือ”

“ใครบอกล่ะ ฉันมีเรื่องที่ต้องคิดเยอะเหมือนกันนะเว้ย”

“ไฉนหรือครับ” มัตสึมิยะหยิบกระดานหมากรุกญี่ปุ่นที่วางอยู่บน
รถเข็น ตัวหมากรุกฝั่งแม่เหล็กติดกับกระดาน

“อย่าไปโดนตัวหมากนะ ยังเล่นไม่จบเกม”

“มันก็เหมือนกับที่ผมเห็นเมื่อวันก่อน ไม่เห็นจะเปลี่ยนไปตรงไหน”

“ใครบอก เกมเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา คู่ต่อสู้ฝีมือน่ากลัว
ทีเดียว”

พอทาคามาสะพูดจบ ประตูห้องก็เปิดออก นางพยาบาลหน้ากลม
อายุประมาณสามสิบปีเดินเข้ามา

“ขอวัดไข้กับความดันหน่อยนะคะ” เธอพูด

“พูดถึงก็มาเลย อายุยืนจริงๆ กำลังอดกระดานหมากรุกให้เจ้านี้
ดูพอดี”

นางพยาบาลหน้ากลมยิ้มเมื่อได้ยินทาคามาสะพูด

“คิดได้แล้วใช่ไหมว่าจะเดินหมากยังไง”

“อ้อ แนนอนคะ” ว่าแล้วนางพยาบาลก็เอื้อมมือไปเดินหมาก
ตัวหนึ่งบนกระดาน

มัตสึมิยะตกใจ มองหน้าคนทั้งสองไปมา

“คู่ต่อสู้ของคุณคือคุณพยาบาลหรือ”

“คนนี้แหละ ฝีมือน่ากลัวมาก อ้อ ชูเฮ เลื่อนกระดานมาใกล้ๆ
หน่อยซิ”

มัตสึมิยะถือกระดานหมากรุกเข้าไปยืนที่ข้างเตียง ทาคามาสะมอง
แล้วขมวดคิ้ว ทำให้วีรรอยบนใบหน้าเด่นชัดยิ่งขึ้น

“อืม ใช้เคอิมะ¹ หรือกระอะ ไม่เลวๆ”

“อย่าเพิ่งคิดตอนนี้เลยคะ เดี่ยวความดันจะขึ้น”

นางพยาบาลวัดไข้และความดันอย่างคล่องแคล่ว ป้ายชื่อที่หน้าอก
ของเธอเขียนว่า คาเนะโมริ

ทาคามาสะบอกให้รู้ว่าชื่อจริงของเธอคือ โทคิโกะ แคมยังแนะนำว่า
แม้อายุจะมากไปหน่อย แต่น่าจะลองชวนไปเด็ดดู แนนอน มัตสึมิยะ
ไม่มีความคิดเช่นนั้นอยู่ในหัวแม้แต่หน่อย โทคิโกะเองก็คงไม่คิดเช่นกัน

“มีเจ็บตรงไหนบ้างไหมคะ” เธอถามหลังจากวัดไข้เสร็จ

“ไม่เลย ปกติดีเหมือนทุกวัน”

“ถ้ามีอะไรผิดปกติ เรียกได้ทันทีเลยนะคะ” คาเนะโมริ โทคิโกะ
พูดด้วยรอยยิ้มแล้วออกจากห้องไป

ทาคามาสะมองจนเธอลับตาแล้วหันกลับมามองกระดานหมากรุก
ทันที

“อืม มาหมากนี้ระอะ นึกไม่ถึงว่าเธอจะคิดออก”

มัตสึมิยะรู้สึกโล่งใจเมื่อเห็นลู่หมากมุ่นอยู่กับหมากรุก ถ้าเป็น
อย่างนี้ก็คงไม่เบื่อ ว่าแล้วก็ลุกจากเก้าอี้

¹ เคอิมะ (桂馬) เปรียบได้กับตัวม้าในหมากรุกไทย

“ฉันผมกลับละครับ”

“เออ ฝากความคิดถึงถึงคัทที้โกะด้วยละกัน”

ขณะมัดสีมียะเปิดประตูกำลังจะออกจากห้อง ทาคามาสะก็ร้อง
เรียกว่า “ฮุเฮ”

“อะไรครับ”

“...ไม่ต้องลำบากมาเยี่ยมฉันหรอก แกเองก็มีงานเยอะแยะ”

“ก็บอกแล้วไงครับว่าไม่ลำบาก”

มัดสีมียะบอกว่าจะมาเยี่ยมใหม่ แล้วเดินจากมา

ระหว่างทางไปลิฟต์ เขาแวะที่เคาน์เตอร์พยาบาล เมื่อมองเห็น
คาเนะโมริ โทคิโกะ ก็ชักมือเรียก คาเนะโมริเดินมาหาด้วยความสงสัย

“หนูนี้มีใครมาเยี่ยมลุงผมบ้างไหมครับ นอกจากแม่ผมนะครับ”

นางพยาบาลที่รู้จักคัทที้โกะเป็นอย่างดี

คาเนะโมริ โทคิโกะ เอียงคอคิดก่อนจะตอบว่า

“เท่าที่ฉันทราบ...ไม่เห็นมีนี่คะ...”

“ลูกพี่ลูกน้องผมล่ะครับ ที่เป็นลูกชายของลุง”

“ลูกชายหรือคะ...เอ...ไม่เห็นนะคะ”

“ฉันหรือครับ ขอโทษนะครับที่รบกวนเวลาทำงาน”

คาเนะโมริยิ้มตอบ แล้วหันกลับไปทำงานต่อ

พอเข้าไปในลิฟต์ มัดสีมียะก็ถอนหายใจ รู้สึกหมดเรี่ยวแรง พะวัก
พะวนและเจ็บใจที่ตัวเองไม่สามารถทำอะไรได้ เวลาเหลือน้อยลงมาทุกที

นึกถึงใบหน้าเหลืองซีดของทาคามาสะ เชื้อมะเร็งลามไปทั่วถุงน้ำดี
และตับของทาคามาสะ แต่เจ้าตัวไม่รู้ หมอประจำตัวของทาคามาสะแจ้ง
ให้คนไข้รู้เพียงว่าเป็นการอักเสบของท่อน้ำดี ไม่สามารถผ่าตัดเอาเนื้อ
มะเร็งออกได้ ที่ทำได้ตอนนี้ก็เพียงแค่อายุนคนไข้ไว้เท่านั้น หากคนไข้
เกิดอาการเจ็บปวดอย่างรุนแรง ทั้งมัดสีมียะและคัทที้โกะ แม่ของตน

ต่างก็ยินยอมให้หมอดูมอร์ฟินระงับความเจ็บปวด เพื่อให้ทาคามาสะจากโลกนี้ไปโดยไม่ทุกข์ทรมาน

‘ไม่มีใครรู้ว่าวันนั้นจะมาถึงเมื่อไร หมอบอกว่าอาจจะเป็นวันนี้หรือพรุ่งนี้ แต่หากได้คุยกับผู้ป่วย จะดูไม่ออกเลยว่าเจ้าตัวเจ็บหนัก กระนั้นก็ตาม เหลือเวลาอีกเพียงน้อยนิดจริงๆ’

มัตสึมิยะได้เจอกับคางะ ทาคามาสะ ตอนก่อนจะขึ้นชั้นมัธยมต้น ก่อนหน้านั้นมัตสึมิยะอยู่กับแม่ที่ทาคาซากิเพียงสองคน เขาจำไม่ได้ว่าทำไมจึงย้ายมาโตเกียว รู้แต่เพียงว่าแม่ของเขาย้ายงาน

ตอนแรกที่แม่แนะนำทาคามาสะให้รู้จัก มัตสึมิยะแปลกใจมาก เพราะไม่รู้เลยว่าตัวเองยังมีญาติอยู่ในโลกนี้ หลงคิดมาตลอดว่าแม่เป็นลูกคนเดียว ตากับยายก็เสียชีวิตไปก่อนหน้านี้หน้านานแล้ว

คางะ ทาคามาสะ เคยเป็นตำรวจมาก่อน หลังลาออกจากตำรวจก็ไปทำงานเป็นที่ปรึกษาให้กับบริษัทรักษาความปลอดภัย แม้จะไม่ค่อยมีเวลาว่างมากนัก แต่ทาคามาสะก็มาเยี่ยมเยียนมัตสึมิยะเสมอทั้งที่ไม่มีธุระอะไร ทุกครั้งที่มาก็จะมีของฝากติดมือมาด้วย ส่วนมากจะเป็นขนมไต่ฟุๆ หรือไม้ก๊ชาลาเป่าไส้หมู เพราะรู้ว่าเป็นของที่เด็ก ม.ต้น ซึ่งอยู่ในวัยเจริญเติบโตชอบกิน หน้าร้อนก็หิ้วแตงโมทั้งลูกมาให้

มัตสึมิยะคิดว่า ที่ผ่านมามาทำไมแม่ของเขาไม่เคยติดต่อกับคุณลุง ผู้แสนจะใจดีคนนั้นมาก่อน การเดินทางไปมาระหว่างโตเกียวกับทาคาซากิก็ไม่ลำบาก เขาเคยถามแม่กับลุงเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ก็ไม่เคยได้คำตอบที่น่าพอใจ เพียงแต่อธิบายแบบขอไปทีว่า ไม่ค่อยได้ติดต่อกันเท่านั้นเอง

แต่เมื่อขึ้นชั้น ม.ปลาย คัทซึโกะมีเหตุจำเป็นต้องอธิบายให้เขาฟังเป็นครั้งแรก ก็เพราะเขาเห็นว่าในทะเบียนบ้านไม่ได้ระบุชื่อบิดาของตนเอาไว้ เมื่อคาดคั้นถามเอาจับคัทซึโกะจึงได้รับคำตอบที่คาดไม่ถึง

พ่อกับแม่ของตนไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน และนามสกุล ‘มัตสึมิยะ’

เป็นนามสกุลสามีเก่าของคัทชีโกะ

ที่พ่อกับแม่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสกันก็เพราะว่าพ่อจดทะเบียนสมรสกับผู้หญิงคนอื่นอยู่แล้ว พุดง่าย ๆ ก็คือ พ่อกับแม่เป็นชู้กัน แต่ยังดีที่ไม่ใช่การนอกใจกันเล่น ๆ พ่อต้องการหย่ากับภรรยาเก่า แต่ทำไม่สำเร็จ จึงออกจากบ้านมาใช้ชีวิตร่วมกับคัทชีโกะที่ทาคาซากิ โดยยืมอาศัยเป็นพ่อครัว

หลังจากนั้นไม่นานเขาก็ล้มต้อออกมาดูโลก ซึ่งในตอนนั้นพ่อก็ยังจดทะเบียนหย่าไม่สำเร็จ ดูเผิน ๆ ทั้งคู่ก็เหมือนกับสามีภรรยาทั่ว ๆ ไป แต่หลังจากนั้นโชคร้ายก็มาเยือน พ่อประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต เพราะร้านอาหารญี่ปุ่นที่ทำงานอยู่เกิดเพลิงไหม้ และหนีออกมาไม่ทัน

แม่จำเป็นต้องทำงานหาเงินเพื่อเลี้ยงดูเขาเพียงลำพัง เขาจำได้วาง ๆ ว่าแม่เคยทำงานกลางคืน วันธรรมดาจะกลับบ้านดึกมากในสภาพเมาเมาย บ่อยครั้งที่กลับมาอาเจียนตรงอ่างล้างจาน

คนที่ยื่นมือมาช่วยเหลือพวกเขาสองแม่ลูกคือ คางะ ทาคามาสะ แม่ไม่เคยบอกให้ใครรู้ว่าตัวเองอยู่ที่ทาคาซากิ ยกเว้นลุงเพียงคนเดียว ที่คอยเป็นห่วงสอบถามทุกข์สุขเป็นระยะ ๆ

ลุงขอให้แม่ย้ายมาอยู่โตเกียว จะได้ช่วยเหลือกันสะดวกขึ้น แม่ไม่ค่อยอยากจะรบกวนพี่ชาย แต่เมื่อคิดถึงอนาคตของเขา ก็ตัดสินใจจะย้ายมาโตเกียวในที่สุด

นอกจากลุงจะช่วยเหลือในเรื่องที่อยู่อาศัยแล้ว ยังช่วยหางานให้แม่อีกด้วย อีกทั้งให้เงินช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในบ้าน

เมื่อได้ฟังเรื่องทั้งหมด เขาก็สำนึกว่า ที่ตนมีกินมีใช้อยู่ได้ก็เพราะลุงที่มีเมตตาต่อแม่

ตั้งแต่นั้นมาเขาก็มีเรียนอย่างหนัก ระลึกอยู่เสมอว่าจะต้องตอบแทนพระคุณของลุงให้ได้ และจะไม่ทำให้ลุงของเขาผิดหวังเป็นอันขาด เขา

พยายามสอบชิงทุนการศึกษาเพื่อเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย เพราะเป็นสิ่งที่ทาตามาสะหวังเอาไว้

หลังจากเรียนจบ เขาไม่ลังเลสักนิดว่าจะเป็นตำรวจ เพราะเป็นอาชีพเดียวกับบุคคลที่เขาให้ความเคารพที่สุดในโลกนี้ เขาไม่เคยคิดว่าจะไปทำอาชีพอื่น

หากไม่อาจช่วยชีวิตลงได้ เขาก็อยากจะทำทุกอย่างเพื่อให้ลงนอนตายตาหลับ เป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่จะทดแทนพระคุณ

2

หลังจากเตรียมเอกสารสำหรับการประชุมเสร็จ และกำลังตั้งใจว่าจะปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ดีหรือไม่ ยามาโมโตะซึ่งนั่งถัดไปอีกสองโต๊ะก็ลุกขึ้น เอากระเป๋าวางบนโต๊ะ เตรียมตัวจะกลับบ้าน

“ยามะซัง จะกลับแล้วหรือ” มาเอะฮาระ อาคิโอะ ส่งเสียงทัก ยามาโมโตะเป็นพนักงานที่เข้ามาทำงานปีเดียวกับเขา และมีตำแหน่งในระดับเดียวกัน

“อ้อ เหลืองานอีกเล็กน้อย แต่เอาไว้ทำอาทิตย์หน้าก็ได้ แล้วนายล่ะทำอะไรอยู่ วันศุกร์ทั้งที ไม่ต้องขยันมากก็ได้”

ยามาโมโตะถือกระเป๋าเดินมาหาอาคิโอะ พอเห็นหน้าจอคอมพิวเตอร์ก็ทำหน้าแปลกใจ “อะไรกันเนี่ย ประชุมนี้มีปลายอาทิตย์หน้าไม่ใช่หรือเตรียมเอกสารตั้งแต่ตอนนี้อยู่หรือ”

“อยากทำให้เสร็จเร็วๆ นะ”

นิ้วสีแดง 赤い指

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
วงศ์สิริ สังขวาสี มียาจิ แปล

Akai Yubi

© 2006 Keigo Higashino. All rights reserved.

First published in Japan in 2006 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2562

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไدفูกู ในเครือ บริษัท ไدفูกู ครีเอเตอร์ จำกัด

ISBN 978-616-448-024-7

อิงาชิโนะ, เคโกะ.

นิ้วสีแดง.- กรุงเทพฯ : ไدفูกู ครีเอเตอร์, 2562.

224 หน้า.- (คางะ เคียวอิจิโร่).

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. วงศ์สิริ สังขวาสี มียาจิ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-448-024-7

ประธานกรรมการบริหาร
กรรมการผู้จัดการ
ที่ปรึกษา
บรรณาธิการบริหาร
บรรณาธิการต้นฉบับแปล
บรรณาธิการเล่ม
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย
ศิลปกรรม
พิสูจน์อักษร
ฝ่ายการตลาด
ฝ่ายขาย
ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์
จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เกลิมชัยกิจ
อลีน เกลิมชัยกิจ
ลัดดรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ
วรุตม์ ทองเชื้อ
ทินภาส พาหนะนิชัย
นันท์ชน์ สกลกุล
มนัส เหมาะะสม
Vinussa
ช่อฉัตร กมลสุทธิ
อัคคณัฐ ชุ่มนุ่ม
มนัญญา ศิริวงษ์, อุดร ปัญญาชัย
สุรินทร์ บุระณา
สายส่งสุขภาพใจ บริษัท บิ๊ก ไทม์ จำกัด
214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง
กทม. 10150
โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

มาอะฮาระ อาคิโอะ
ถูกภรรยาโทรศัพท์เรียกให้รีบกลับบ้าน
เขารู้สึกไม่สบายใจ
เพราะที่บ้านมีแม่ผู้ชรากับลูกชายวัยเยาว์
แต่ถามว่าภรรยาทำไมไม่ยอมตอบ
พอมาทถึงบ้านที่ปิดไฟมืด
เขามองไปยังสวน
ต้นไม้ที่ยืนทะนิงดูวังเวง
ความกลัวเกาะกุมจิตใจของเขาถึงขีดสุด...

เกิดการฆาตกรรมในบ้านของอาคิโอะ

ฉบับภาษาไทยตีพิมพ์ครั้งแรกในชื่อ นั้วสีแดง
โดยสำนักพิมพ์ NB Horror

นิยายสืบสวน คาะ: เคียวจิโฮ คติที่ 7

ISBN 978-616-448-024-7

SN 0019

9 786164 480247
www.booktime.co.th

259.-

@DaifukuPUB